

איזון

כאן, בספירה הדואלית הזו, יש לנו איכויות כמו הרמוניה, יופי ואהבה, ויש לנו גם היבטים מנוגדים ולא כל כך 'מקסימים' שלהם. וכמובן, יש הרבה נקודות ביניים. איפשרו על הספקטרום הזה נמצא המקום שבו כל אחד מאיתנו עומד, מתלבט האם ללכת בקו של ההתנגדות הפחותה ביותר - שתמיד תואם את הטבע הנמוך ביותר שלנו, או ללכת בדרך הגבוהה שהיא הנתיב הצר והקשה יותר של הליכה אחר העצמי הגבוה שלנו.

כיצד נשפט אדם בעולם הרוח כשאנחנו, נניח, באמת ובתמים רוצים למצוא את האמת, אבל אז מתחמקים מאחריות, נסוגים והולכים בדרך הקלה? ראשית, זיכרו שלא כל הנשמות המגיעות לכאן נמצאות באותה רמת התפתחות. לכן, לא מצפים מכולם לעשות זאת. אף על פי כן, חוקים רוחניים פועלים באותה יעילות אם נתיישר עם הטוב, כמו כשאנחנו מעדיפים ללכת בדרך הנמוכה; תהיה השפעה מתאימה לכל סיבה שנגרום לה להיות. אבל חשוב מכך, תכנון החוקים הרוחניים מנתב אותנו לכיוון הנכון, בכך שהוא הופך את ההשלכות של הסטייה הצידה לבלתי נעימות יותר ויותר.

אם כך, זה לא עניין של מישהו שמעניש אותנו. למעשה, אין עונש מלמעלה בכלל. תפיסה זו היא טעות. העניין הוא שאנחנו מענישים את עצמנו. כשאנחנו סוטים מהתוכנית של החיים שלנו, תוכנית החיים עצמה נכנסת לפעולה כדי להחזיר אותנו לקו. כי לעולם לא נמצא סיפוק אם נלך לאיבוד. ככל שנתעקש בבורות רבה יותר להמשיך בדרכים אפלות ובמבוי סתום, כך נהיה יותר לא מאוזנים ונרגיש יותר דיסהרמוניה כשאנחנו מנסים להחזיר את עצמנו למרכז.

כוח זה פועל בטבע באותו אופן כמו בגוף ובנשמה שלנו. לכן, כשאנחנו הולכים בניגוד לתוכנית שלנו, זה כמו רעידת אדמה או מפולת שלגים שפוגעים בנשמה שלנו. זה מה שאנחנו בדרך כלל מכנים משבר. זוהי דרך קשה להתמודד עם דברים, אבל כשהאבק שוקע, האיזון חוזר לעצמו.

חלק ניכר מהחיים עוסק בהשגת איזון. למעשה, כל חוקי הפיזיקה, הכימיה, הביולוגיה - כמעט כל מדע שניתן להעלות על הדעת - נשלטים על ידי חוק האיזון הגדול. חלק מהחוקים הללו ברורים למדענים, אך אחרים מורכבים יותר ועדיין לא קלטנו מהם.

היופי של כל החוקים האלוהיים טמון באופן שבו הם מקדמים אותנו ללא הרף לעבר מצב של איזון, ולעתים קרובות שימוש בהתפוררות הוא אבן דרך לקראת אינטגרציה. נוכל לומר, אם כן, שחוק האיזון תמיד משתלב.

ברמה הפיזית, להיות באיזון יוצר סדר. חוסר איזון, אם כן, מוביל לאי-סדר. עם זאת, אי-הסדר הזמני של תהליך הפירוק הוא לעתים קרובות צעד הכרחי בבניית סביבה מסודרת יותר.

מבחינה נפשית, איזון משמעו שפיות, מה שמוביל אותנו לאיזון רב יותר ולחשיבה צלולה יותר ויותר.

מבחינה רגשית, להיות באיזון פירושו להיות בהרמוניה ברגשות שלנו. חוסר איזון, אם כן, פירושו להרגיש דיסהרמוניה פנימית, מה שתמיד מצביע על נוכחות של רגשות שליליים. כאב הוא לעתים קרובות התחושה השלילית שמניעה אותנו להשיב את

ההרמוניה על ידי התמודדות עם חוסר הנעימות שלו. לעתים קרובות מדי, אנחנו מנסים להימנע מהכאב שלנו ולכן מפספסים את מה שהוא מביא לתשומת ליבנו, את מה שצריך למזג. כתוצאה מכך, אנחנו מפספסים את ההזדמנות להשיב את האיזון שלנו וגורמים לעצמנו לחיות במצב מתמיד של דיסהרמוניה.

גורם האיזון הוא הכוח המגובש שחי מאחורי ניגודים לכאורה. הוא נמצא שם בקינון של מצב מקבל אל תוך הפעיל, כך שהתנועה הפעילה הופכת למה שאנחנו יכולים לכוונת "מאמץ ללא מאמץ". אם הפעילות מרגישה מתוחה, מעייפת ומחייבת מאמץ, הסיבה לכך היא שהיא אינה מכילה בתוכה את עקרון המוכנות לקבל ולקלוט.

למעשה, זוהי לעתים קרובות הסיבה לכך שאנשים נרתעים מתנועה, ממאמץ; הסיבה לכך היא שאיננו יכולים להרגיש את השקט בתוך המרחב הפעיל. לכן, אנחנו קופאים, מכיוון שהמאמץ שלנו מרגיש כל כך מתוח. מה שאנחנו צריכים הוא איזון של העיקרון הפעיל - שהוא תנועה ופעולה - יחד עם מצב השקט של ההווה הנובעת מהעיקרון הקולט.

הפעיל יוצא כלפי חוץ והמקבל קולט. הפעיל הוא מתיחה של אנרגיות והמצב הקולטני נרגע. שלבו את השניים באיזון נכון והמאמצים שלנו יהיו רגועים ונינוחים, בעוד שהקלטנות שלנו תהיה תוססת וחיה. בכל מקרה, שתי התנועות יכולות להיות נוכחות, זו רק שאלה של פרופורציה. זה מה ששומר על הכל באיזון.

אנחנו יכולים למצוא דוגמה נוספת לאיזון בטמפרטורות הנמצאות כאן על פני כדור הארץ. גם חום וגם קור הם הכרחיים לחיים הרמוניים, אך כאשר הם אינם מאוזנים, אמבטיה חמה עלולה לשרוף אותנו או רוח קרה עלולה להקפיא את עורנו. כך או כך, כאשר הם אינם מאוזנים באופן קיצוני, הם עלולים להרוג.

כל מה שנראה כהפכים הוא פשוט שני החצאים הדרושים ליצירת שלם. לכן לא ניתן לחיות באופן מלוא במציאות, להיות באחדות ולהתעלם מחצי כלשהו. העבודה שלנו, כשאנחנו נאבקים, היא לחפש את הצד שחסר לנו, כדי שנוכל לשלב הפכים - לכאורה - ולחיות באיזון. לעתים קרובות, החלק שאנחנו צריכים להתמודד איתו הוא הכאב שלנו.

איזון הוא מה ששומר על היקום מסתובב על צירו. ללא איזון, המקום כולו יתפרק. כל חוק טבע שאנחנו מכירים - כולל כל חוק על טבעי שאנו מכירים אך איננו מבינים - נועד לשמור על איזון. פירוק הוא חלק מתהליך הבנייה. אם משהו לא מורכב בצורה נכונה, יש לפרק אותו כדי שניתן יהיה להרכיב אותו בצורה הנכונה.

איזון אינו גורם קר ומכני שפועל על סמך צירוף מקרים; לאיזון יש מטרה והוא ביטוי לאינטליגנציה עליונה. למרות שאנחנו יכולים למצוא איזון בחוקים הפיזיים שמנהלים את כוכב הלכת הזה, איננו מזהים רבים מהחוקים הללו. מכיוון שאיננו יכולים לתפוס כיצד הם מתחברים לרמות מציאות שאיננו מודעים להן. אבל הם שם - גם חוקי האיזון וגם רמות מציאות אחרות.

כל כוכבי הלכת בכל גלקסיה מוחזקים יחד על ידי חוקים משמעותיים אלה. בלעדיהם, כוכבי הלכת היו מקפצים כמו כדורי ביליארד. אותו הדבר היה קורה בתוך גופנו. עדיין לא גילינו את חוק האיזון הפיזי השולט במנגנון של גוף האדם. אבל בלעדי, היינו מתפרקים לחלקי גוף. פשוטו כמשמעו: לא היינו מסוגלים להחזיק את עצמנו יחד.

כאשר דברים אינם מאוזנים, אי-סדר וחוסר הרמוניה שופעים. אלה הם הסוכנים ההכרחיים של התפוררות שיובילו בפשטות ובצורה בלתי נמנעת חזרה לאינטגרציה

ולכן לאיזון. הכל, בסופו של דבר, פונה לכיוון הכללי של איזון, כולל בריאות, אינטליגנציה ואהבה.

ברמה הפיזית הזו, משמעות הדבר היא שאי-סדר יוצר עוד אי-סדר. אבל זהו רק ביטוי זמני בדרך ליצירת רמה גבוהה יותר של ארגון.

ברמת הרגשות, איזון מתגלה כרגשות בהרמוניה. זה מוביל להרמוניה רבה יותר. שוב, רגשות שליליים ואי-הרמוניים גם הם בסופו של דבר יביאו אותנו לסדר הרמוני גדול יותר. אבל זה יקרה בהמשך הדרך ועם סערה גדולה יותר לאורך הדרך. ברמה המנטלית, איזון נראה כמו שפיות. מה שאומר ששיגעון הוא עצירה זמנית בדרך לקרקע שפווה וגבוהה יותר.

אם אנחנו באיזון, יש לנו דברים ב"מידה הנכונה". כאן על כוכב הלכת הזה של הדואליות, זוהי אמנות החזקת ניגודים כך שהם מאוזנים זה ביחס לזה. כמו חום וקור. קיום שניהם במידה הנכונה הוא חלק הכרחי מהחיים. כל אחד ממלא את תפקידו בתכנית הגדולה של הדברים, והכל תמיד יחסי. באזור אחד, גשם טרופי עשוי לשמש לקירור החום המחיני. בינתיים, באזור אחר, כמו הארקטי, אור השמש מספק את האיזון הנדרש לקיום החיים. אבל כאשר אלה יוצאים מאיזון, לחום לווהט או לטמפרטורות קרות כקרח יש את הכוח להרוג.

או בואו נסתכל על אור וחושך. כאשר הם מאוזנים בעולם החיצוני, האנושות מקבלת בדיוק את מה שהיא צריכה. רק לתודעה הדואליסטית הם נראים כניגודים, אך שניהם נחוצים כדי ליצור שלם אחד. אנחנו בדרך כלל נחים בחשכת הלילה, ופעילים באור היום. זה מסמל את הצורך שלנו באיזון בין פעולה למנוחה. כאשר אחד מודגש על פני השני, משחק החיים נמצא זמנית בכאוס.

לכל אחד מאיתנו יש את היכולת האינטואיטיבית למצוא בדיוק את האיזון הנכון עבור הווייתנו הספציפית, כדי לחשוף את יופיה, חוכמתה ואהבתה של ההווה. כשאנחנו מפזרים את אורנו היצירתי אל העולם, אנחנו עוקבים אחר דחף אבולוציוני למלא את החלל באור. כשאנחנו עושים זאת, התודעה והאנרגיה מאבדות את עצמן בתעלומת הבריאה, וגורמות להיראות כאילו אנחנו מפרידים את עצמנו מהשלם.

אשליה זמנית זו של הפרדה משרתת מטרה טובה - היא ממלאת את המשימה של הבאת אור אל החלל והפיכתו לרוחנית. בסופו של דבר, באמצעות תהליך זה, כל הפערים מתמלאים והאחדות המקורית משוחזרת. עד שזה יקרה, תהליך זה של הפצת האלוהות יראה דומה מאוד לתהליך של יצירת חוסר איזון, שמוביל לכאוס, שמוביל להתפוררות. אבל הכאוס הוא מצב זמני.

בחוסר האיזון שנוצר מתנועת האור שלנו, כשהוא חודר לריק, אנחנו רואים אשליה של הפרדה; ובנפרדות, חייב להיות חוסר איזון. שוב, זהו פשוט צעד הכרחי בכיוון של יצירת איזון גדול יותר.

זה נהדר אם נוכל לעקוב אחר המצב המסובך הזה עם התודעה שלנו. אבל עדיף מכך, עלינו להיות בעלי תחושה אינטואיטיבית לכך. ייתכן שהכי קל לעשות זאת על ידי בדיקה של התחומים בחיינו שבהם אנחנו לא מאוזנים.

כאשר אנחנו עושים את העבודת של חשיפת החלקים הלא מודעים שלנו - בעיקר הדברים המוסתרים על ידי אותו עצמי נמוך שבנו - וניקוי חלקים אלו, אנחנו משחזרים את האיזון. כאשר החסימות הקפואות שלנו משתחררות, אנחנו מוצאים את המידה

הנכונה של הדברים באופן אינטואיטיבי. אנחנו יודעים מתי נכון להיות חברותיים ובאיזו מידה, ומתי עלינו לאסוף את עצמנו ולהחזיק את עצמנו כמכלול. נדע מתי הגיע הזמן להיות פעילים, ומתי עלינו להירגע ופשוט להיות בשקט. נמצא שיווי משקל ונהיה ספונטניים בביטוי עצמנו; באופן טבעי נדע מתי לעמוד על שלנו ומתי להיות גמישים ולוותר.

אבל בני אדם אוהבים למצוא מקלט בכללים; אנחנו אוהבים הנחיות נוקשות ומהירות שאנחנו יכולים לקבל בלי לחשוב. באמת, מי רוצה להרגיש שהוא חייב לעבור תהליך עמוק כלשהו לגבי האור הפנימי שלו? אז מה שאנחנו מקווים לו הוא קיצור דרך כשלמעשה מה שאנחנו באמת צריכים למצוא הוא התפקוד הספונטני של העצמי האמיתי שלנו: העצמי האלוהי שבליבת כל אחד מאיתנו. זה החלק שלנו שיועד בדיוק איך להיות ומה לעשות, בדיוק במידה הנכונה, בכל סיטואציה. הטריק הוא למצוא את מקור החוכמה הזה, בידיעה שאפשר לממש אותו וברצון מודע להתחבר אליו - אבל לא לנסות לכפות אותו.

זהו האגו - מיינד החיצוני שחייב להישען על כללים, ולחפש ליישם אמיתות מוסכמות שבלוניות על פני כל השטח החיצוני שלנו. אבל גם אם אמיתות מבוססות הכללים האלו תקפות, גישה כזו תהפוך אותן למאולצות ולנוקשות. אנחנו פשוט לא יכולים ליצור את סוג האיזון שאנחנו כמהים אליו רק באמצעות פני השטח של האישיות שלנו. התוצאות תיכשלנה, תהיינה מחווה לא מספקת במקום פעולה משמעותית; האחרונה יכולה לנבוע רק מהמרכז האלוהי שלנו.

איזון, כמו תכונות של אהבה, שלום והארה, לעולם לא ניתן לכפות מבחוץ; זוהי תנועה אלוהית וספונטנית שהיא תוצר לוואי של עבודת הריפוי של ההיבטים הפנימיים המעוותים שלנו. זה אולי קשה לעשות, אבל זה בהחלט גם מספק וממלא ומוביל לשפיות כמו גם לבריאות. כאשר הגוף הפיזי והאנרגטי שלנו מאוזן, אנחנו בריאים. באופן דומה, גוף בריא ישמור על איזון בריא. מחלה, אם כן, היא סימן שמהו אינו מאוזן.

אותה תודעה שמטפחת גוף בריא תעזור לנו לנהל חיים מאוזנים; בחלקה באמצעות האינטליגנציה שלנו, בחלקה באמצעות האינטואיציה שלנו, ובחלקה באמצעות שימוש נכון ברצון שלנו. אבל איזון לא מגיע דרך נוסחה מתמטית. לדוגמה, מהו האיזון הנכון בין שינה לעירות? אמנם זה ישתנה במידה מסוימת מאדם לאדם, אך אף אחד לא צריך שתיים עשרה שעות שינה ביום. אז זה אולי נראה כלפי חוץ לא מאוזן כישנים שמונה שעות שינה ואחריו יש שש עשרה שעות פעילות, אבל מבחינת איזון פנימי, זה נשמע נכון. בקצרה: עלינו להסתכל פנימה כדי למצוא את המידה הנכונה.

דמיינו, למשל, שאנחנו מנסים ליישם כלל חיצוני לכמה זמן עלינו להקדיש להיות אסרטיביים לעומת מתי עלינו להיות במצב של הוויה. זה אבסורדי כמו לומר שאדם רוחני לעולם לא צריך להיות אגרסיבי או שאדם חזק לעולם לא יכול להיות רך. גורם האיזון הוא מעבר לחישובים מנטליים. עלינו לקבל את התחושה של זה מבפנים.

בתוך חוסר האיזון לכאורה של המציאות הפנימית שלנו טמון האיזון האמיתי. אין נוסחה מכנית אלא משמעות עמוקה יותר. כשאנחנו מוצאים אותה, אנחנו מרגישים את קצב החיים, שהוא המטרה של להיות בנתיב רוחני. אבל אם אנחנו לא מחוברים למימד הפנימי, האפשרות היחידה שלנו היא להפקיד את כל הקצב, האיזון והמדידות - כלומר, הכללים - בידי התודעה החיצונית.

אבל לתודעה החיצונית אין תחושה של פרופורציה אמיתית; היא יכולה לפעול רק לפי כללים. ודרך הקיום הפורמלית ונוקשה הזו, שוברת את האיזון האמיתי. מיצאו את ההווה הפנימית, והביטו החוצה. האינטליגנציה והחוכמה התוססת שלה יעלו על כל מה שהתודעה החיצונית תוכל אי פעם להעלות על הדעת. נחוזה את הגדולה של להיות מוחזקים יחד על ידי מערכת איזון יפהפייה שאינה ניתנת לביטוי במילים. זה מה שאנחנו צריכים ללמוד לבטוח בו; זה מה שאנחנו רוצים ללמוד ללכת איתו, להתייעץ במכוון עם מערכת האיזון הזמינה תמיד הזו, להיפתח אליה ולהיות ערים אליה יותר ויותר.

אם נתכוונן לקצב של גורמי האיזון, נרגיש כיצד אנחנו גלגל שיניים חיוני במכונה שעובדת היטב. נוכל לוותר על הפיתוי להישאר באזור הקטן שלנו באופן זמני, ולבטוח שנוכל למצוא את הסדר הגדול יותר של התודעה הגדולה שלנו. לכן, כאשר דברים משתבשים בעולמנו, כאשר חוסר האיזון והכאוס גורמים לנו לרצות למרוד, נוכל לשחרר את הקרב ולמצוא את עצמנו בסדר ובאיזון פנימיים. אנחנו עושים זאת על ידי כך שאנחנו מפנים מקום לכך, מאמינים בזה ומחכים שזה יעלה על פני השטח.

כאשר עברנו מהמאה הקודמת למאה הנוכחית, תודעת ישו חדשה צצה ברמה פנימית של המציאות. כשהיא פורצת דרך, עליה להרוס גישות ותפיסות ישנות ומיושנות. הרס זה קורה בעניינים הקטנים והיומיומיים של החיים, ואם נוכל לתפוס את המשמעות הפנימית של זה, נוכל ליצור סדר חדש מהאי-סדר הזמני. בדרך זו, נבסס איזון לא כל כך שטחי, אלא אמיתי יותר, עמוק ומשמעותי יותר.

אנחנו מוכנים למשהו אמיתי יותר; התבגרנו מדרכי הווה שטחיות. אבל אז העצמי הנמוך מתערב, ויוצר במכוון חוסר איזון כאילו כדי להוכיח ש"שום דבר לא עובד". ולמען הסר ספק, באמת נקבל אישור ששום דבר לא עובד. מה שלא נעשה הוא לא בסדר - חוסר התאמה, כביכול - החיים אינם טובים, ואנחנו יכולים באותה מידה לארוז אותם ולהיפטר מהם. זהו הטיעון המשכנע שמציג העצמי הנמוך.

עלינו להיות מודעים לכך אם ברצוננו להשתלט על דרכיו הערמוניות של העצמי הנמוך. אז נוכל לפתוח את הלב והתודעה לעצמי הגבוה שלנו, ולבקש הדרכה ועזרה במציאת איזון; התודעה לעולם לא תמצא זאת בעצמה.

אם איננו מודעים לחשיבות ולמציאות של איזון, לא נראה, למשל, שגם לעבודה וגם למשחק יש מקום בחיים. או שלא נזהה שמידה מסוימת של הימנעות או הינזרות נדרשת להגשמה, כדי להימנע מלהיות שטחיים; כי אז, חוסר איזון הוא תבוסה עצמית.

עלינו לתת לעצמנו במידה מסוימת, ואז לעצור. עלינו לחוש את הכוח שבתוכנו ששולט בכמה לתת ומתי; עלינו לקרוא לכוח הזה. כשאנחנו עושים זאת, אנחנו מטפחים תפיסה של איזון, מוצאים הרמוניה בין שני חצאים שנראים כרגע מנוגדים. ככל שההבנה שלנו את התפיסה זו מבשילה, העצמי הנמוך שלנו לא יתחמק עוד עם המשחק שלו, כי נפגוש אותו באור האמת, המאזן את החיים באופן מהותי.